Dillums

Setmanari digital de les comarques de Tarragona. Periodisme de proximitat.

dillums.cat

Retrats castellers | Irene Cazallas i el color verd de la Colla Castellera Sant Pere i Sant Pau

By **Enric Garcia Jardí** • 05/10/2026 • Updated 25/10/2026 • 6 min read

Enric Garcia Jardí

Li vam demanar que triés un lloc especial i va triar aquest. Aquell dia de setembre la vam fotografiar just davant d'una de les portes granatoses de l'edifici, a tocar de l'antiga taquilla. Aquí dins, l'any 2024, la Colla Castellera Sant Pere i Sant Pau hi va descarregar el 3de8, el 4de8 i el 5de8. La *catedral*, per cert, per primer cop. També era el primer que la intentaven. Qui coneix —encara que sigui de refiló— el món casteller tarragoní sap que porten fama d'assajar mil·limètricament cada salt endavant. Enguany, per Santa Tecla, van completar altre cop el 5de8, juntament amb el 4de8 amb l'agulla, el 2de8 amb folre i el pilar de 6. Una actuació somiada. El resultat d'anys de treball. Un trampolí de vuit i mig per al Concurs. Però com es deu sentir avui, després de la jornada de diumenge?

Deslliguem-nos, en primer lloc, de l'actualitat més immediata. Una ciutat com Tarragona, amb quatre colles, presenta el marc oportú per preguntar-se: què provoca que la gent vesteixi una camisa o una altra? Vermell-i-blanc. Morat. Blau marí. Verd. Com se situa, cadascú, davant d'aquest tauler multicolor? No descobrirem ara el carro gros si expliquem que els factors a considerar són diversos i recurrents en la vida en societat: un vincle familiar previ, el grup d'amics, una parella, els companys de feina, la proximitat geogràfica amb el local d'assaig, la relació amb el barri, un moment casteller motivador, la intuïció d'un valor que sembla reflectir-se en aquella colla en qüestió i que ens desperta algun tipus de simpatia, etc. Sovint, la suma d'un grapat de coses. Sovint, tot plegat, més atzarós del que alguns voldrien admetre.

Cazallas es va incorporar a la Colla Castellera Sant Pere i Sant Pau per una intuïció cromàtica

El cas concret d'Irene Cazallas és ben simpàtic, perquè permet parlar amb exactitud de la «passió per un color». Amb tan sols 9 anys, quan els avis la van portar a veure els pilars caminant de la Mercè i li van proposar quina colla volia seguir, ella va respondre amb decisió: els de color verd. No era conscient, ni tan sols, que eren del seu barri. No s'havia afermat encara aquest sentiment de pertinença. S'havia guiat, només, per un camí cromàtic. Un camí vàlid, de totes maneres, que no pensava a deixar en mans d'una anècdota que podia ser oblidada. L'endemà mateix ja prenia posició en una negociació amb els pares que es resoldria al cap dels mesos: volia apuntar-se a castells. La següent

temporada, la 2016, ja defensava la camisa verda.

Una dècada després, Cazallas és una castellera de tronc, algú que et pot precisar «els punts de control» d'un castell o com agafar «el punt de referència» per no perdre l'equilibri a plaça. Diu que l'experiència amb els Pataquers de la Universitat Rovira i Virgili, en els darrers anys, també li ha servit per «assolir noves fites». Aquesta transferència de bagatge entre les colles universitàries i les, diguem-ne, convencionals és un fet contrastable, que de fet ella mateixa encarna.

Sobre la Colla Castellera Sant Pere i Sant Pau, durant la nostra conversa apareixen, sobretot, dos noms: Rafael Llorenç i Mar Pascual. Al primer, el considera «el meu terç». Li inspira una confiança absoluta anar a la seva rengla: «Sé que no em deixarà caure». I a la segona, més jove, l'associa a la paraula *control*. Bé, en l'argot propi de la colla caldria empassar-se la primera síl·laba i dir-ne, directament, *trol*: «És un avís, el moment que la Mar, des del pis de quints, ens recorda que el castell és a punt de travessar els instants més decisius i cal posar-hi els cinc sentits. "Trol", crida, i ja ens entenem tots. Si mires el vídeo del nostre primer 5de8, allà el Carles Cortés ho explica». Per a Cazallas, la «manera de fer» dels de Sant Pere i Sant Pau és sinònim de ganes, temps, dedicació i treball. Als assajos només hi troba a faltar una «garantia»: més volum de gent.

De tant acompanyar-la des de petita, els seus pares han acabat formant part, també, de la colla

Si algun cop us mira fixament des d'un castell no us ho prengueu com un afer personal: és que està concentrada i us heu convertit en el que ella anomena «el punt de vista»: «De vegades penso "mira, li ha tocat en aquest". El miro, però en el fons no l'estic veient». El més important, assegura, és no canviar aquesta direcció de mirada, un cop assumida, perquè «podria fer variar la teva posició dins l'estructura». Cada cop que puja en un castell manté un únic ritual, el d'abraçar-se amb la persona que té al pis de dalt i amb la que té al pis de sota. O sigui, tal com afirma ella: «Amb el casteller que m'aguanta i amb el que aguanto».

Als pares els agraeix que, de petita, no li tallessin les ales a l'hora de formar part d'una colla castellera. Des de fa uns anys, de fet, els té ben a prop, a la pinya, enfaixats. Com a estudiant de la carrera d'Educació infantil, creu que la implicació paterna és crucial en la preparació mental de la canalla. És un tema que ja va estudiar de més joveneta, quan va haver de fer el treball de recerca de batxillerat, i que encara li continua interessant. Des de joveneta que anota el seu historial de castells, on no hi falta el 3de8, que porta tatuat al braç dret. A l'habitació de casa, hi ha empaperats, a les parets, el 3de8, el 4de8, el 5de8, el 2de8 amb folre, el 4de8 amb l'agulla i el pilar de 7 amb folre. Tots del mateix color verd.

Als vint anys, sap de la importància dels orígens. El seu segon cognom, Perroni, és un recordatori de les arrels romanes de les quals és, amb orgull, portadora. Ella, de fet, és doblement romana: per la via de l'arbre genealògic i per la via Augusta, és a dir, tarragonina. En aquesta temporada que han aconseguit fer brillar la gamma de vuit i mig, no puc deixar de pensar-hi. M'imagino una llarga rotllana de gent, celebrant. El 5de8 i el 4de8 amb l'agulla del Concurs de Castells hi conviden. L'intent de 3de9 amb folre del Concurs de Castells ha de ser llegit com un primer pas per anar encara més enllà, però segur que els ha deixat una sensació agredolça. Com es deu sentir, avui, la Irene? Si penso en ella, tinc molt clar que té motius ben intactes per estar contenta. El més clar: l'adhesió a un color.

Enric Garcia Jardí (1992) és periodista. Ha escrit les biografies *El maqui que encara lluita* (Ara Llibres, 2025) i *Senyor Boada* (Ganzell, 2022). Ha estat guionista del pòdcast *En defensa de Companys* (Premis Sonor, 2026), emès a 3Cat. Entre els anys 2022 i 2024 va treballar per a la Fundació Raimon i Annalisa.

© Fotografia de l'autor: Marc Bosch.

Source: https://dillums.cat/2026/10/05/retrats-castellers-irene-cazallas-i-el-color-verd-de-la-colla-castellera-sant-pere-i-sant-pau/
© Dillums · Generated on 11/11/2026